

SZEGEDI

EÖTVÖS KOLLÉGIUM TEHETSÉG-HÍD

PROGRAM

XB 229391

HÍDverők

„ami eddig történt...”

2010–2015

HÍDverők

„ami eddig történt...”

2010-2015

Szeged

2016

HELYBEN
OLVASHATÓ

SZTE Kisebbségi Könyvtár
Egységszámjegyzék

X 240335

ACTA SZEGEDIENSIS COLLEGI DE ROJANDO EÖTVÖS NOMINATILAT

A kötet a TEHETSÉG-HÍD program eredményeként

A Szegedi Tudományegyetem Eötvös Loránd Kollektívájának kiadványa

Koordinátorok beszámolója

HÍDverők

„ami eddig történt...”

2010-2015

Előszó	17
Böszke Zsófia	19
Böszke Zsuzsanna	20
Csoma-Kovács Ádám	22
Érkány Viola	24
Palásti Dávid Jenő	26
Pejin Andrea	28
Pejin Lea	30
Torma Gábor	31
Tóth Laura	33
Tóth Máté	35
Varga Anikó	37
Wiandt Zsófia	39
Professzorok nyaklandja	44
Hunyadi Zsolt	46
Fogarasi György	48
Nagyillés János	50
Rédei Dóra	52
Schirm Árpád	54
A tábor képekben	55

Szeged
2016

SZTE Klebelsberg Könyvtár
Egyetemi Gyűjtemény
2.

HELYBEN
OLVASHATÓ

ACTA SZEGEDIENSIA COLLEGII DE ROLANDO EÖTVÖS NOMINATI 7

A kötet a *TEHETSÉG-HÍD* program élményfüzete
a Szegedi Tudományegyetem Eötvös Loránd Kollégiumának kiadványa

SZTE Klebelsberg Könyvtár

J001171587

Szerkesztették:

Gules Christiana

Nehéz Nikoletta

Olti Dóra

Szántai Márk

Borítókép:

Edelmayer Zsolt

Képek:

Edelmayer Zsolt

Rálik Alexandra

Szántai Márk

X 240335

A kötet az Emberi Erőforrások Minisztériuma megbízásából, az Emberi Erőforrás
Támogatáskezelő által meghirdetett NTP-SZKOLL-15-0011 kódszámú
pályázati támogatásból valósult meg.

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

Nemzeti
Tehetség Program

EMBERI ERŐFORRÁS
TÁMOGATÁSKEZELŐ

Tartalom

<i>Köszöntő</i>	8
<i>Koordinátorok beszámolói</i>	9
Rálik Alexandra (2013)	11
Szántai Márk (2014)	13
Berczeli-Nemcsényi Alex (2015-16)	15
<i>Táborozók élményei</i>	17
Bősze Zsófia	19
Bősze Zsuzsanna	20
Csuma-Kovács Ádám	22
Dékány Viola	24
Palásti Dávid Jenő	26
Pejin Andrea	28
Pejin Lea	30
Torma Gábor	31
Tóth Laura	33
Tóth Máté	35
Varga Anikó	37
Wiandt Zsófia	39
<i>„Professzorok nyakkendő nélkül”</i>	41
Hunyadi Zsolt	43
Fogarasi György	46
Nagyillés János	48
Rédei Dóra	50
Schirm Anita	52
<i>A tábor képekben</i>	55

Köszöntő

Kollégiumunkba elsősorban felsőbbéves hallgatókat veszünk fel, akik kiváló tanulmányi eredménnyel rendelkeznek, és már elkezdték tudományos munkájukat. A felvételi eljárás kétlépcsős. Az első a védnöki meghallgatás, az úgynevezett „fejkopogtatás”, melynek során a pályázó gondolkodásmódját, kreativitását és általános intelligenciáját vizsgálják a védnökök. Ezt követi a kollégiumi bizottsági meghallgatás, amikor leendő lakótársként nézzük a pályázót, arra vagyunk kíváncsiak, hogy milyen szerepet tud vállalni a kollégiumi közösségben. Emellett a felvételi szabályzatunk lehetővé teszi, kivételes eljárás keretében, leendő első éves hallgató felvételét, ha kimagasló középiskolás versenyeredményekkel rendelkezik. Ez azonban egyre inkább csak dőcögve működött, mivel a középiskolás diákok nem ismerték kollégiumunkat.

2009-ben vetette fel az akkori diákvezetőség, hogy építsünk kapcsolatot középiskolákkal, keressük meg a tehetséges diákokat. A gondolatot tettek követték, így született meg a HÍD-program (Hallgatók Ígéretes Diákokból, és egyben híd a középiskola és az egyetem között). A kollégisták nagy lelkesedéssel fogtak hozzá a szervezéshez, brosrák készültek, megkeresték a középiskolákat, elérték a kiváló diákokat. Ennek eredményeként 2010-ben megrendeztük az első HÍD-tábort, ami azóta is a fő eleme a programnak. Pályázat alapján körülbelül húsz diákot hívunk meg nyári táborba, ahol szakmai és közösségi programokat szervezünk számukra. Az öt nap alatt lehetőség van közelebbről megismerni, „fejkopogtatni” őket. A végén a legjobbaknak szakkollégiumi tagságot, bentlakást és mentorálást ajánlunk fel. Jelen kötet a HÍD-program ötödik születésnapjára készült. Megszólalnak benne a szervezők, a „hidasok” akik kollégisták lettek, a szakmai programban részt vevő oktatók, kutatók. Úgy gondoljuk, hogy ezzel rajzolódik ki a legteljesebb kép programunk működéséről. Bízom benne, hogy az Olvasó is úgy fogja érezni, hogy mindenki szívvel-lélekkel munkálkodott, programunk eredményes és sikeres lett.

Kincses János
az Igazgató Tanács tagja

RÁLIK ALEXA (2013)

„amikor a „második otthon” nemcsak kilise,

hanem a valóság.”

Koordinátorok beszámolóí

Öt év telt el azóta, hogy átléptem a Szegedi Tudományegyetem küszöbét – és most, amikor hamarosan elhagyom az alma matert, önkéntelenül is eszembe jut: mit is jelentett ez az öt év szegedi egyetemistaként? Sokakkal ellentétben először

A negyedik tábor szervezésekor pedig kiderült, hogy elérkeztünk a következő etaphoz – a HÍD-Program koordinátoraként néztem új kihívások elé. A hosszas előkészületek elhalványulnak, ha felidézem, milyen volt megírni az örömteli értesítéseket a táborba behívotti tehetségeknek. Furcsamód a táborról magáról inkább filmbe illő, montázszerű emlékeim vannak – minden gondolatomat lefoglalta a fokozott figyelem, hogy a régi szervezők nyomába lépjek, hogy ne csak tartsam a színvonalat, hanem ugyanazt a hihet-

RÁLIK ALEXANDRA (2013)

**„amikor a „második otthon” nemcsak klisé,
hanem a valóság”**

Öt év telt el azóta, hogy átléptem a Szegedi Tudományegyetem küszöbét – és most, amikor hamarosan elhagyom az alma matert, önkéntelenül is eszembe jut: mit is jelentett ez az öt év szegedi egyetemistaként? Sokakkal ellentétben először nem is maga az egyetem jut eszembe, hanem az Eötvös Loránd Kollégium. A Szegedi Tehetség-Híd Tábor volt ugyanis az első ízelítő ebből az életből.

A második HÍD-generáció tagjaként lettem Eötvös-

kollégista 2011-ben, amikor még nem is gondoltam, hogy a HÍD-életérzés minden lépcsőfokát végig fogom járni az elkövetkező években. Táborozóként ugyanis az ember nem emlékszik másra, mint arra a rendkívül intenzív, minden nap új impulzusokkal feltöltő hétre, amely megmutatja Szeged, az egyetem és a kollégium minden arcát. Nem is volt kérdéses számomra, hogy hol leszek július második hetében a következő év(ek)ben: az Eötvösben, a HÍD-táborban.

Kissé zöldfölű, de annál lelkesebb segítőként vettem részt a 2012-es tábor megszervezésében és lebonyolításában. Érdekes pozíció ez – amikor az ember már nem egészen újonc, de azért nem is minden felelősséggel felruházott szervező, hanem egyfajta kapocs a legújabb és a régi generációk között.

A negyedik tábor szervezésekor pedig kiderült, hogy elérkeztünk a következő etaphoz – a HÍD-Program koordinátoraként néztem új kihívások elé. A hosszas előkészületek elhalványulnak, ha felidézem, milyen volt megírni az örömteli értesítéseket a táborba behívott tehetségeknek. Furcsamód a táborról magáról inkább filmbe illő, montázsszerű emlékeim vannak – minden gondolatomat lefoglalta a fokozott figyelem, hogy a régi szervezők nyomába lépjek, hogy ne csak tartsam a színvonalat, hanem ugyanazt a hihetet-

len élményt is átadhattam a leendő elsőéveseknek, amit én is kaptam a kolitól korábban.

Pedig a koordinátori munka nem a főszervezésről szól. A koordinátor is egy „mezei szervező”, csak épp annyival van több dolga, hogy kézben tartsa a szálakat, hogy minden klappoljon. A 2013-as HÍD-tábor sikere is leginkább annak köszönhető, hogy egy fantasztikus szervezői brigáddal, de leginkább hihetetlenül tehetséges táborozókkal tölthettem azt a hetet.

És amikor a tábor után elbóbiskolsz a vonaton hazafelé robogva, és félálomban is a táborozókat és a szervezőket – régi és új barátaidat – látod, rájössz, hogy ugyan *hazafelé* mész, de *otthon* volt az is, ahonnan elindultál.

SZÁNTAI MÁRK (2014)

„megnyitni egy új perspektívát”

Nyári bolyongás a bölcsészkar épületében, éjszaka nyúló beszélgetések a Cubában, bográcsozás az újszegedi Verandában, szerda reggeli városismereti vetélkedő, vagy éppen záróbuli utáni, kissé másnapos, de annál lelkesebb séta az alsóvárosi templomban és kolostorban. Nagyillés János interaktív előadása, a rácsodálkozás, hogy ilyen sokszínű és érdekes is lehet az antikvitás vagy épp az irodalom bármely szegmense. Pénteki, hazaindulás előtti ebéd az Alsóvárosban, és az érzés, hogy túl hamar elrepült ez az egy hét. Azután az izgatott várakozás, a felvételi eredmény eufóriája, majd

nem sokkal utána egy e-mail: Eötvös-kollégista lettem.

Azok az élmények és kapcsolatok, melyekre a 2012-es táborban szert tehetttem, arra inspiráltak, hogy a következő években én is a szervezők sorába lépjek, és azon fáradozzak, hogy az újabb „hidas generációk” is részesülhessenek mindabban, amit mi megtapasztaltunk. A cél az, hogy megnyissunk számukra egy olyan új perspektívát, amely számunkra is rengeteget jelentett, különösen egy vidéki kisvárosból belecsöppenve a szegedi kollégiumi és egyetemi élet lendületébe.

A következő évben, 2013-ban Rálik Alexandra koordinátori munkáját segítetttem, ekkor elsősorban az előadók felkérésében, az egyetemi körbevezetésen és a vetélkedő lebonyolításában vettem részt. Ezt követően, 2014-ben már Bodnár Lászlóval ketten viseltük a főszervezői feladatok súlyát. Koordinátorként a tennivalók kiosztása, a programok áttekintése és lebonyolítása, a szervezői csapat összefogása és a kollégium vezetőségével való kommunikáció is a mi feladatunk volt: végső soron minden, ami egy tábor gördülékeny lebonyolításához szükséges. Bár az időjárás nem volt kegyes hozzánk abban az évben, és gyakran előfordult, hogy egy-egy helyszínről bőrig ázva tértünk vissza a kollégiumba, a hidasok visszajelzései mégis azt mutatták,

hogy mindezek ellenére sikerült élvezetes és emlékezetes programokkal megtölteni a hetet.

Tavaly Berczeli-Nemcsényi Alex töltötte be a koordinátori posztot, de szervezőként továbbra is azon fáradoztam, hogy tartalmas és érdekes programokat valósítsunk meg. A tábor népszerűsítése, a sok-sok szervezés és előkészület után munkánk jutalma az a visszajelzés, amit a táborozóktól évről évre megkapunk. Ezekből tudjuk, hogy van értelme fáradozni, mert minden évben 10-20 leendő egyetemista számára biztosíthatunk egy felejthetetlen tábort, és az egyetemkezdéshez nélkülözhetetlen segítséget.

BERCZELI-NEMCSÉNYI ALEX (2015–16)

„az egész olyanná válik, mint egy nagy család”

Magam is a Tehetség-Híd Programmal, táborral váltam a Kollégium lakójává, így magától értetődő volt, hogy amint lehet, a szervezői feladatokból is kiveszem a részem. A koordinátorok és a szervezők rendszerint a volt táborozókból kerülnek ki, de a tábor sikere minden kollégista szívügye, így a hirdetésben és lebonyolításban mindenki segít, aki teheti. Első alkalommal magam is csak szervező voltam, főként részfeladatokat láttam el. Amellett, hogy középiskolákat, végzős diákokat kerestem meg, kifejezetten

egy-egy táboron belüli rendezvény, például a városismereti vetélkedő lebonyolítása volt a tisztem.

Az előző tábor alkalmával került hozzám a karmesteri pálca, a teljes program koordinálása, amely egy szervezői posztnál nagyobb felelősség. A koordinátor az elejétől a végéig felügyeli, összefogja a teendőket, és a lehető legtöbb dolgot igyekszik tehetséges diákokból álló csapatot verbuválni. Egyszerre tudtuk szem előtt tartani a szakmai, valamint a közösségi szempontokat. Szerintem sikerült úgy bemutatnunk a Kollégiumot, az egyetemet és Szegedet, hogy az egyszerre legyen informatív és szórakoztató.

Táborozók élményei

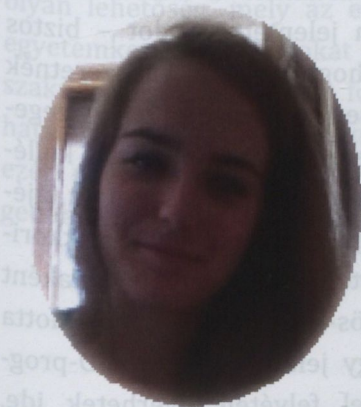
2015 nyarán vettem részt a HÍD-táborban, július 6-10. között. A programról először nővéremtől hallottam, aki korábban már részt vett a táborban, majd Eötvös-kollégista

választott képzésünkhöz kapcsolódnak, és közben meséltek is róla: itt tényleg mindenre kitértek, nemcsak a nyílt napon elhangzó diákcsalogatókra, hanem arra is, hogy milyen esetleges nehézségekkel kell majd szembenéznünk tanulmányaink alatt.

A táborot ajánlom minden középiskolásnak, aki komolyan gondolja az egyetemet, és nem csak a kettes a cél számára, hanem valami több. Egy motiváló közösség nagyon nagy segítség tud lenni, ha az ember mélypontra ér a tanulmányai során, és – nem utolsósorban – az itt kötött ismeretségek a későbbi életben a kollégium falain kívül sem érnek véget.

BÓSZÉ ZSÓFIA

2015 nyarán vettem részt a HÍD-táborban, július 6–10. között. A programról először nővéremtől hallottam, aki korábban már részt vett a táborban, majd Eötvös-kollégista lett. Amikor mesélt a táborról, aztán pedig a kollégiumi életről, egyre érlelődött bennem az elhatározás, hogy én is jelentkezzem, hogy ezáltal a közösség tagjává válhassak. Amikor megérkeztem a táborba, mindenki segítőkésznek bizonyult, és ez a benyomás a legvégsőkig eltartott. Mindenkiel meg lehetett találni a közös hangot, a témát, amiről tud-

tunk beszélgetni. A táborban több előadást is hallgattunk, volt egyetemhez kapcsolódó, például az ösztöndíjakról, az ETR-ről, valamint egyéb érdekes témákban is, amelyek felkeltették az érdeklődésemet. A megszervezett városvetélkedőt rövidebbre kellett fogni a tűz nap miatt, azonban a főbb helyekre eljutottunk, ami hasznos volt, mert ezáltal az első egyetemi napjainkban sokkal magabiztosabbak voltunk, mivel tudtuk, mi hol található. Ehhez kapcsolódóan nekem a saját szakunkhoz kapcsolódó körbevezetés tetszett leginkább, ahol mindenkit végigvittek az egyetem azon épületein, melyek a választott képzésünkhöz kapcsolódnak, és közben meséltek is róla. Itt tényleg mindenre kitértek, nemcsak a nyílt napon elhangzó diákcsalogatókra, hanem arra is, hogy milyen esetleges nehézségekkel kell majd szembenéznünk tanulmányaink alatt.

A tábort ajánlom minden középiskolásnak, aki komolyan gondolja az egyetemet, és nem csak a kettes a cél számára, hanem valami több. Egy motiváló közösség nagyon nagy segítség tud lenni, ha az ember mélypontra ér a tanulmányai során, és – nem utolsósorban – az itt kötött ismeretségek a későbbi életben a kollégium falain kívül sem érnek véget.

Végzős gimnazistaként a továbbtanulás kérdése sosem jelentett gondot – biztos voltam benne, hogy matematikát szeretnék tanulni, és az sem volt kérdés, hogy Szege- den. Egyetemista éveimet mindig is kollé- gistaként képzeltem el, így elkezdtem tájé- kozódni a szegedi kollégiumokról. Akkori- ban egy barátom elsős egyetemistaként lakott az Eötvös-kollégiumban, ő ajánlotta nekem is, hogy jelentkezsek a HÍD-prog- ramba, mellyel felvételt nyerhetek ide. Nem kellett sokáig győzködni, az elmondott élményei és tapasztalatai egy- ből meghozták az én kedvemet is, majd később, a tábor során jómagam is rengeteg élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam. És hogy mik is lennének ezek?

Már az első perctől kezdve lehetett érezni, hogy egy rendkívül jó közösség van kialakulóban, és nemcsak a táborozók között, hanem a táborozók és a szervezők viszonyában is. Ez az érzés a hét folyamán be is igazolódott, a sok- színű programok alatt valódi közösséggé kovácsolódtunk. Fűvészkerti ki- rándulás, különféle előadások, esti iszogatások, társasjátékok, vagy csak „si- ma” beszélgetések: mi mindig jól éreztük magunkat, és a tábor végén bará- tokként váltunk el egymástól.

Azt gondolom, a legnagyobb pozitívum, amit a tábor nyújtott számomra, az volt, hogy nem egyedül, senkit nem ismerve kellett az egyetemet elkezde- ni, hanem magabiztosan, barátokkal körülvéve indítottuk első egyetemi évünket. Ugyanígy igaz ez nemcsak az egyetemi, hanem a kollégiumi életre is: a közösségi életbe való bekapcsolódás a tábornak köszönhetően szintén nagyon zökkenőmentes volt.

Természetesen nemcsak közösségi szempontból adott sokat a tábor, ha- nem szakmailag is: megismerkedhattunk a kollégiumban működő műhelyek

munkáival, s már elsőéves korunktól kezdve mi magunk is bekapcsolódhattunk ezekbe, amire szaktársainknak nem volt lehetősége.

Mindent összevetve, a HÍD-program nem csupán egy tábor, hanem egy olyan lehetőség, mely az egész egyetemi életedet megalapozza. Hasznos egyetemkezdesi tanácsokat kaphatsz, belsős információkat tudhatsz meg a szakodról, sőt, előadások formájában az egyetemista létbe is belekóstolhatsz, és ami talán a legfontosabb: életre szóló barátságokat köthetsz. Éppen ezért nagyon jó szívvel ajánlom a programot minden gimnazistának, aki Szegeden képzeli el az egyetemi éveit.

CSUMA-KOVÁCS ÁDÁM

Személy szerint nem konkrétan a HÍD-programról hallottam mint táborról, hanem magáról a kollégiumról. Bonyhára jártam gimnáziumba, ahol a volt matematikatanárom, Katz Sándor javasolta, és többször is elmondta nekünk végzősként, hogy aki Szegedre készül, mindenképpen pályázza meg, mert nagyon jó hely. Pozitívan álltam hozzá, és vártam a kihívásokat, amik, így utólag végiggondolva, nem is feltétlenül a program ideje alatt jöttek elő. Nagyon élveztem a tábor hetét, rengeteg új emberrel ismerkedtem meg, akik révén könnyebb volt az egyetemi légkörbe való beilleszkedés. Talán nem is tudnék egy konkrét programot kiemelni, hiszen mindegyiknek megvolt a maga előnye, ami a szervezést is dicséri, de talán a városismereti versenyt és az esti programokat mégis megemlíteném.

Azóta már szervezőként is beleláthattam a munkálatokba, és így is azt gondolom, hogy a tábor nagyon hasznos tud lenni az egyetemre érkező fiataloknak. A szórakozás mellett rengeteg előnyt is adott, hiszen ha valakit megkerestem a kérdésemmel, még ha nem is tudott esetleg választ adni, de tovább tudott irányítani ahhoz, aki segítséget nyújthat – legyen ez szakmai vagy bármilyen más témájú kérdés. A szakmai műhelyekből én csak az Informatika Műhelyben vettem eddig részt, ahol rengeteg új dologról hallottam már. Elsősként még kissé meredeknek tűnt, hogy hogyan fogom én valaha is megérteni ezt, de a félévek során megbizonyosodott, mennyit számít, ha valakinek ilyen lehetőségei vannak, mint például a műhelyek.

A fentiekén túl a kollégium mellett szól belvárosi elhelyezkedése is, ami informatika szakosként számomra különösen előnyös, mivel az Irinyi kabinnettal konkrétan egybe tartoznak, a Bolyai épület pedig az utca túloldalán helyezkedik el. A Tanulmányi és Információs Központ és a Hattyas sor is 10 percre találhatóak. Nekem személy szerint sokat jelent, hogy nem kell az utazással vagy az órára való eljutással bajlódni, így több idő jut más dolgokra is.

Olyan végzősök figyelmébe ajánlanám a tábor, akik szeretik a kihívásokat, bele mernek vágni olyan dolgokba is, amihez most még esetleg nem is értenek annyira, de szeretnének többet megtudni róla. Saját szakterületükön dinamikusan fejlődnének, kutatásokban akarnak részt venni stb. Ebben az egyetem mellett a kollégium is nagy segítséget tud nyújtani. Ezen felül azoknak is ajánlom, akiket nem zavar, ha „bökdösik”, hogy csináld, csináld és csináld! :)

DÉKÁNY VIOLA

Alighogy kiléptem a ház hűvöséből az utcára, megcsapott a döbbszent meleg. Alig néhány lépés után máris csorgott a hátamról a verejték, s ezen nem segített az az izgalom, amit az adott percben éreztem. Mindjárt a HÍD-tábor forgatagában találom magam! Némi félelemmel ücsörögtem a buszon Szeged felé. Minden perccel egyre jobban féltem vagy talán csak izgultam – de egyszer csak ott voltam. Az Eötvös Loránd Kollégiumban. „Immár nincs vissza-

út!” A többiek már korábban megérkeztek, s olyan vidáman csevegtek, mint ha régóta ismernék egymást. Csak később tudtam meg, hogy valójában alig akadt, aki korábbról ismerte a másikat. Az első nap még csak nagy szemekkel csodálkoztam rá a körülöttem kinyíló világra, de minél több mindent megtudtam az egyetemi életről, annál jobban vártam, hogy végre kezdődjön a tanév. Olyan izgatott voltam, mint a kisiskolások az első tanévük előtti nyáron. Minden előadás, amit a tábor keretein belül hallhattam, különleges volt és érdekfeszítő. Még azok is, amik meglehetősen távol álltak az én szakterületemtől. De a leghasznosabbak azok az előadások bizonyultak, amelyeket a kollégium lakói tartottak az egyetemről, az etr-ről és a kollégiumról. Az egyetemi túra különösen élvezetes volt. A háromnapos kibírhatatlan hőséget egy hűvösen esős nap váltotta fel, s a hidas csapat karonként részekre bomlott. Mintha beléphettünk volna egy titkos világba, amitől akkor még két teljes hónap választott el bennünket. Körbementünk az egyetem épületeiben, megtudtuk, hol vannak a mi tanszékünk termei, hol lehet különösen finom kávé inni automatából, hol lehet levágni az utat a TO-ra a beiratkozáskor... Minden órával egyre biztosabban tudtam, hogy az egyetem egy nagyszerű dolog, s hogy én mindenféleképpen az Eötvös-kollégium lakójaként szeretném megismerni ezt a varázslatos világot. Azóta sem győzők csodálkozni, hogy mennyi fölösleges bosszankodástól, rossz óráválasztástól mentettek

meg azok, akiket a táborban megismertem; s hány jó tanárt, hasznos órát ajánlottak nekem a kedves kollégiumi társak.

Most azonban ideje befejeznem a lelkes beszámolómat, mert várnak a többiek a társassal. Várnak azok a barátok, akiket egyébként soha nem ismertem volna meg, talán bizony soha nem is láttam volna, ha nem találkoznunk ebben a kollégiumban, hiszen annyira más irányban tanulunk, s mégis... valami összeköt. A képlet így szól: *Végy egy adag középiskolást, építs nekik egy HÍD-at, Eötvözd őket a felsőbbévesekkel, s tádáám: :)*

Az Eötvös Loránd Kollégium mint elit szakkollégium jó híre már öt éve is igen sok helyre eljutott, így Kecskemétre is, ahol egykor tanultam. Személy szerint egyik osztálytársam bátorítására döntöttem úgy, hogy megpróbálom Szegeden elkezdni egyetemi éveimet, és így leltem a HÍD-táborra, amely lehetőséget nyújt a középiskolások számára a kollégiumba való bekerülésre. Már a táborleírás első átolvasása után éreztem, hogy itt egy szimpla felvételinél jóval többről, a jelentkezők egyetemi életbe

való bevezetéséről van szó, amely mellé még hozzáadódott érdekes programok, többek között „gyakorlott” egyetemisták beszámolóinak, tapasztalatainak, és nem utolsósorban egy jó társaságnak az ígérete. Egy igazán ígéretes hétnek tűnt. És azt kell mondanom, hogy nem is csalódtam. Összességében ugyanis a HÍD-tábor beváltotta a hozzá fűzött reményeimet, nem utolsósorban persze azért, mert fel is vettek. A röpke egy hét alatt olyan programokban volt részünk, amelyek között mindenki talált a saját területéhez közelállót, de egyúttal a más beállítottságúak is érdekesnek találhatták. A számos játékos és szabadprogramnak köszönhetően a hangulat olyan kellemes volt, hogy csakhamar el is felejtkeztem arról, hogy én voltaképpen felvételizem, talán inkább egy laza csapatépítő tréninghez tudnám hasonlítani. És jó kis csapat volt, az biztos, mind a szervezők, mind a felvételizők oldaláról. Az életérzés, amikor a négyfős asztal egyik végén még egy játékról beszélgettek, mellettetek pedig genetikáról meg hidrogéntermelő baktériumokról megy az eszmecsere, felbecsülhetetlen – és később megtapasztalhattam, hogy ez mindennapos esemény az Eötvös folyosóin. A tábornak köszönhetően nem egy olyan hely várt szeptemberben, ahol egy összeszokott csapatban kellett volna magamnak helyet találnom, hanem itt voltak már a táborból jól ismert arcok, ami a saját helyem megtalálását is sokkal könnyebbé tette. A csocsó-

asztal mellett gyakran összegyűlt a táborban verbuválódott társaság, rendszerint régebbi kollégistákkal kiegészülve.

A kollégiumban működő Kémia Műhelyről is itt hallottam először, amelynek jelenleg már mint szervezője tevékenykedem. Elsőéves koromban az egyik előadó akkora hatással volt rám, hogy második egyetemi évemet már az ő szakdolgozójaként kezdhettem.

Elsősorban azokat bátorítanám a jelentkezésre, akik kellő mértékű elhivatottságot éreznek magukban választott tudományuk iránt, de emellett nyitottak más területek felé is, és egyszersmind szeretik a társasági életet.

Teljesen véletlenül, a felvi.hu-val ismerkedve bukkantam rá 2010-ben a HÍD-programra, ugyanis – vajdasági lévén – hozzánk akkor még nem látogattak el a középiskolákba propagálni ezt az akkor alakuló kezdeményezést. A pályázást követően, mikor megérkezett az e-mail-es értesítés, hogy ellátogathatok a táborba, úgy éreztem, végre célba ért a sokévnnyi tanulás. Nagyon izgatottan vártam a tábor kezdetét, nagyszerűnek ígérkezett a program, és alig vártam, hogy új embereket ismerhessek meg. A táborba érkezve kissé bátortalanul léptem oda az emberekhez, de körülbelül egy-két óra alatt feloldódott a szorongás, köszönhetően azoknak a nagyszerű embereknek, akik társaim voltak erre az egy hétre. Mindenki megkönnyítette a másoknak a barátkozást, ugyanis rendkívül nyitott és beszédes társaság gyűlt össze. Úgy indult a tábor, hogy mikor elérkezett a „mutatkozz be prezentációban”-program, akkor tudatosult bennem, hogy otthon maradt a pendrive-om. Miután elmúlt a lámpalázam, rögtönözve vittem véghez a küldetést. Összesítve: nagyon tartalmasan telt el a tábor egy hete. Városismereti vetélkedőn vehettünk részt, amin (nem melleleg) a mi csapatunk nyert, úgyhogy egy nagyon fincsi tortával is gazdagodhattunk. Lovaskocsin utazhattunk, ami külön élmény volt, és rengeteget nevettünk, míg végigzötykölődtünk a városon. Emellett egyik segítőnk révén bepillantást nyerhettünk a helyi rögbicsapat edzésébe, könyvtárat látogattunk (mind a Somogyit, mind az egyetemit), és sok más helyi jellegzetességet is megtekinthettünk. Előadásokat hallgattunk helyi önkéntes szervezetekről, az ETR használatáról, az egyetemről, a Sófi József Ösztöndíjról, és számos egyéb hasznos információval gazdagodtunk.

Sokat megtudtunk a kollégiumban működő műhelyekkel, körökkel kapcsolatban is, úgyhogy ilyen téren zökkenőmentes volt a beilleszkedés. Amit

én akkoriban hiányoltam a táborból, az a közösségépítés, ismerkedés komolyabb formája, azonban ez a későbbiek során megvalósult.

Számomra a tábor és a kollégium egy nagyszerű, kihasználásra váró ugrólécet, dobantót jelent/jelentett minden szempontból. Szakmai szempontból mindenféleképp, hiszen a tábor után létrehoztuk a ma is működő Egészségügyi Műhelyet, amelynek jelenleg én vagyok a titkára. Ezek a szakmai műhelyek lehetőséget nyújtanak olyan neves professzorok, szakemberek felé nyitni, akikkel talán soha nem vettük volna fel önként a kapcsolatot, nem lett volna rá háttér, megfelelő támogatás stb. Ezek a kapcsolatok az oktatókkal továbbra is fenntarthatóak és kamatoztathatóak a jövőre nézve is. Mi magunk is magabiztosabban kezdeményezhetünk és szervezhetünk.

Eddigi tapasztalataim szerint akármibe bele szerettem volna fogni a kollégiumban, mindenben támogatásra találtam és kivitelezhettem. Konferenciákra járhatunk, és szervezhetünk mi is, komoly szakmai háttérrel rendelkező mentorok állnak a segítségünkre.

A kollégium lakói családias légkört teremtenek. A kis létszám biztosítja, hogy valóban mindenki mindenkivel érintkezzen, ismerkedjen, és olyan interdiszciplinaritásra tehessen szert, amit máshol nehezen kapna meg ilyen közvetlenül.

Elsősorban olyan fiataloknak ajánlanám a tábort, akik nyitottak a sokszínűségre, mind a tudomány, mind az emberi értékek terén. Toleránsak, elfogadóak, és olyan kincsként élik meg ezt a tudományos, szakmai kavalkádot, hogy valóban kamatoztatni tudják a jövőjükre nézve. Sok év távlatában mondhatom, hogy az Eötvös Loránd Kollégium és a HÍD-tábor életem egyik legmeghatározóbb és legnagyobb pontja. Itt szereztem a legjobb barátokat, és második otthonommá vált a kollégium.

A HÍD-programról elsősorban otthon hallottam, a nővéremtől. Ambivalens érzésekkel érkeztem a táborba. Egyrészt nem vagyok nagy táborozós, másrészt viszont reménykedtem benne, hogy jó lesz. Első nap voltak a bemutatkozó előadások, és akkor szembe-sültem azzal a ténnyel, hogy nagyon sok remek pályázó van, és mindenki erős szakmai háttérrel rendelkezik. Mindenki kedvesnek és aranyosnak tűnt, és miután megismertem őket, ez igazolódott is. A programok jók voltak. Tetszettek az ismerkedős és csapatépítő játékok, a közös kocsmatúrázások, iszogatások, mert olyankor az ember mindig jobban megnyílik. A tábor nagyon sokat segített a beilleszkedésben, mert nem teljesen idegenek közé kellett beköltözni. A kollégium rengeteget ad. Olyan embereket ismertem meg, akik szerves részévé váltak az életemnek, akik nélkül már el se tudnám képzelni a mindennapjaimat. A második otthonommá vált, ahol bekopogtathatok a szomszédba, ha kell egy kis só, ha elfogyott a kenyérem, vagy ha csak szimplán egyedül érzem magam. A műhelyek összehozzák a közös érdeklődésűeket, nem hagynak eltűnni a hétköznapi egyszerűségében, és nem hagyják, hogy szakbarbárokká váljunk. Lehetőséget ad, hogy betekintést nyerhessünk teljesen más szakok és területek világába.

Olyan embereknek ajánlom a táborot, akik egyrészt szeretnének bekerülni a kollégiumba, akik nyitottak az újra, akik nem előítéletesek, akik szeretnének egy nagyon jó közösség tagjává válni, és akik egy fantasztikus hetet szeretnének eltölteni júliusban Szegeden.

TORMA GÁBOR

Végzős gimnazista voltam a kiskunhalasi Bibó István Gimnáziumban, mikor először hallottam a szegedi Eötvös Loránd Kollégiumról és a HÍD-programról. Az egyik osztálytársam nővére ajánlotta, mikor megtudta, hogy Szegeden tervezek továbbtanulni. Ő akkor már a kollégium lakója volt, ezért személyes tapasztalatait is meg tudta velem osztani. Ezek alapján nagyon megtetszett a kollégium, tehát elhatároztam, hogy pályázni fogok. Az iskola igazgatónője és osztályfőnököm támogatásával be is adtam a jelentkezésemet, és nagy öröömre én is a táborba behívott 18 diák egyike voltam. Nagyon kíváncsi voltam, és izgultam, mi várhat rám egy ilyen táborban, mivel akkor még szinte semmit nem tudtam az egyetemi életről, a kollégiumok világáról, illetve Szegedet sem ismertem még eléggé. De feleslegesen aggódtam, ugyanis a társaság remek volt, a szervezők pedig segítőkészek és nagyon barátságosak. A programok érdekesek és hasznosak voltak, mindenkit a megfelelő szakos egyetemista vett pártfogásába és biztosított minket a későbbi segítségről. Megnyugtató volt, hogy az első egyetemista évetemet nem teljesen tudatlanul és egyedül kell megkezdenem: megmutatták, hogyan kell használni az ETR-t, körbevezettek minket a könyvtárban és minden kérdésünkre türelmesen és készségesen válaszoltak. Rengeteg ismeretet szereztem, és úgy éreztem, nem kell aggódnom az egyetemi éveim miatt.

Hihetetlenül boldog voltam, mikor augusztusban kiderült, hogy felvételt nyertem a kollégiumba. 2013 szeptembere óta vagyok belsős tag. Egy nagyon ösztönző és barátságos közösségbe csöppentem bele. A beilleszkedést segítette, hogy ekkor már több kollégistát is ismertem a táborból, így nem voltam egyedül, és tudtam, milyen problémával kihez fordulhatok. Már a kezdetektől igyekeztem minél jobban kivenni a részem a tudományos és

a közösségi életből egyaránt. Tagja vagyok a Matematika Műhelynek és a 2015-ben alakult Fizika Műhelynek, emellett igyekeztem minél több csapatépítésen és közösségi eseményen is részt venni. Igen színes, sokféle program elérhető, melyek között mindenki találhat magának megfelelőt.

Elsősorban azoknak ajánlom a kollégiumot és a HÍD-programot, akik elég elszántak, és a szórakozás mellett komolyan szándékozzák venni egyetemi tanulmányaikat, valamint szeretnének egy remek csapat részévé válni.

TÓTH LAURA

Nekem 2014 nyarán volt lehetőségem részt venni a HÍD-programban, amely elfogulatlanul is egy pozitív és meghatározó élmény volt. Az egyik barátomtól hallottam erről a lehetőségről, aki akkor egy éve volt kollégista, és ő is a tábor által nyert felvételt az Eötvös Loránd Kollégiumba. Vegyes érzelmekkel érkeztem meg a táborba, előtte még nem vettem részt ilyen programban, és talán féltem is, hogy nem leszek odavaló a kevés eredményem miatt. Aztán a remegő

kézzel történő prezentációnyomkodás után a tábor végére eljutottam oda, hogy teljesen feloldódtam a tábor szervezői és résztvevői között, és ami még fontosabb, megéreztem, mekkora ereje van ennek a helynek, és az ott élő embereknek! A tábor programjai igazán színesek voltak. A szervezők nagyon jól vegyítették a tudományos előadásokat a felszabadult csapatépítő-programokkal, vetélkedőkkel. Egyetemi oktatók és kollégisták is tartottak előadásokat, amelyek a tartalmukon túl azért is voltak érdekesek, mert így már szemeszterkezdés előtt belekóstolhattunk abba, hogy milyen egy egyetemi óra. A városismereti vetélkedő által pedig jobban megismertük Szeged utcáit, legfontosabb látnivalóit, így még több plusz tudással érkezünk az első tanítási hétre. Mindig félelemmel teli egy új helyre költözni, egy új közösség részévé válni, azonban ennek a tábornak hála, számos kollégistát megismertünk, így biztonságosabb érzés volt a beköltözés. A HÍD-tábor alatt nemcsak új embereket ismertem meg, de sok baráttra is találtam, valamint mindig jólesett egy-egy mosolygós, ismerős arccal találkozni az első hetekben. Meg sem tudom köszönni azt a temérdek információt, amelyet a tábor szervezőitől kaptunk! Ezek az információk jelentősek és szükségesek, ezért fontos, hogy megkapja egy felvételt nyert egyetemista. Ilyenek például az ETR, a Modulo és a Coospace használata, tanácsok a kurzus- és tanárválasztásról, legjobb menzák és nyomdák, kreditrendszerrel való tudnivalók stb. Ami még fantasztikus volt a szervezésben, hogy minden „hidasnak” kerestek

szakjának megfelelő felsőbb évest, aki körbevezette az adott intézményben, mesélt a szakról, és bármilyen kérdésre válaszolt, még a tábor után is. Így volt alkalmam már júliusban bejárni a Pszichológia Intézetet, és minden, a képzéssel kapcsolatos kérdésemre választ kapni.

A táborban szerzett tapasztalatokat nagyban tudtam kamatoztatni, és a kollégisták támogatása a program után is ugyanúgy megmaradt. Akármilyen problémám van, bizalommal fordulhatok feléjük, mindenben kapok segítséget. Hatalmas támaszt tud nyújtani az Eötvös Loránd Kollégium: legyen szó akár a kutatásomban való részvételről is, a munkámat mindig segítik a társaim.

Én azokat a végzős diákokat szeretném buzdítani a jelentkezésre, akik úgy gondolják, túl nagy falat lenne nekik a HÍD-tábor. Merjenek belevágni, jelentkezzenek erre a programra, és tapasztalják meg, milyen hihetetlen lehetőség a tábor és a kollégiumba való bekerülés!

TÓTH MÁTÉ

A kollégiumról és a HÍD-programról is egy barátomtól hallottam, aki korábban eötvös volt. Később az egyetem nyílt napján is találkoztam a kollégium standjával. Duna-kesziről érkeztem, korábban Vácon tanultam, ahonnan bejártam az iskolába, ezért kezdetben nem tudtam, hogy mit is remélhetek a kollégiumi élettől. Ezen sokat segített a HÍD-tábor. Egyből egy barátságos, segítőkész csapattal találkoztam, és a velem együtt érkező társaimmal is gyorsan megismerkedhettem. A tábor alatt remekül éreztem magam. A kollégisták nagyon kedvesek és támogatóak voltak, és figyeltek arra, hogy a táborozókkal is legyen lehetőség ismerkedni.

A program jól szervezett volt, egy kisebb konferenciához hasonlítanám. Ennek egy kritikus pontja volt, amikor egy prezentációval együtt be kellett mutatkoznunk. Emiatt többen izgultak egy kicsit, pedig valóban csak ránk voltak kíváncsiak.

A tábor jó lehetőséget adott arra, hogy egy általános képet kapjak a kollégium közösségéről. Önmagában ez is pozitív volt, és ehhez még elmesélték, hogy folyamatosan szerveznek közösségi programokat (mikulás, farsang stb.), és mindenki foglalkozik valamivel, ami őt érdekli, ami leginkább a tudományos munka és a sport. Ezek vezettek ahhoz, hogy én is bekapcsolódtam ezekbe a tevékenységekbe (Egészségügyi Műhely, Eötvös-esték, Pingcsó kör, stb.).

A tábornak köszönhetem, hogy rengeteg emberrel megismerkedtem, és láttam, hogy szívesen fogadnak a közösségben. A kollégiumtól pedig egy biztos háttérrel kaptam. Ha valamilyen kérdésem, problémám merül fel, mindig van kihez fordulni. A műhely vagy a felsőbb évesek jó tanácsai segítenek abban, hogy hogyan lavírozzak az egyetem útvesztőjében, hogyan találjak TDK-témát, vagy épp milyen aktuális pályázatok érhetők el.

A tábort minden olyan embernek ajánlom, aki szeretne egy támogató közösség része lenni, és van benne lelkesedés az iránt, hogy valami pluszt mutasson fel. Az utóbbit azért tettem hozzá, mert ennek a plusznak az elérésében a kollégium nem hajtani, hanem segíteni fogja. És remek érzés, amikor a munkád végeztével sikereket tudsz elérni.

VARGA ANIKÓ

Sokáig dilemma volt számomra, hogy hol is lakjak, ha Szegeden fogom folytatni a tanulmányaimat. Nem szerettem volna egy „gyűjtő” kollégiumba kerülni, fontos volt, hogy inspiráló közegben tanulhassak. A HÍD-Táborról úgy értesültem, hogy eljöttek a csongrádi gimnáziumba, ahová én is jártam. Bartha Lili volt ott, ő mesélt a kollégiumról, és nagyon megtetszett ez a „válasszuk ki a legjobbakat”-imázs. A tábor nagyon vártam, már csak azért is, mert épp azon a nyáron nem volt módom sehol máshol nyaralni. Először kicsit idegennek éreztem az embereket, nem tudtam úgy feloldódni, de a tábor végére összebarátkoztam néhány emberrel, és ezek a kapcsolatok azóta is tartanak. Van, akivel csak olyan szinten, hogy ha néha összetalálkozunk, megkérdezzük, mi újság, de van, akivel ha nem is naponta, de hetente beszélünk, közös programokat szervezünk. Jól éreztem magam a táborban, sok szempontból kellemes csalódás volt. Sok új emberrel ismerkedtem meg, nekem egyrészt a kapcsolati tőke miatt volt különösen értékes a tábor. Nem lett volna ugyanaz, ha utólag felvételizem a kollégiumba. Egy táborban másfépp ismeri meg egymást két ember: sokkal kötetlenebben, szabadon. Nagyon sokat segített továbbá az is, hogy tartottak egy mini felvételi tájékoztatót, és az ETR-használati tudnivalókról is beszámoltak. Érezhetően ez hatalmas előny volt a csoporttársaimmal szemben, hogy én már hallottam ezeknek a működéséről, ők pedig jóformán azt sem tudták, hogy létezik ez a rendszer. Ennek nyomán velük is hamarabb kialakult a kontakt, mert én voltam az, aki segíteni tudott nekik az első lépésekben.

Természetesen rengeteg haszna volt annak, hogy a táborban megismertem embereket. Róka Évi, az egyetlen JUGYU-s vezetett engem körbe, és próbált képet adni nekem a kari légköréről. Nem sokkal a bekerülésem után szeptemberben vele karöltve megalapítottuk a Kulturális és Társadalmi Műhelyt, melyet először ő vezetett, egy év után viszont már én kaptam meg a műhelytitkári posztot. Ami azt illeti, egy év után mindenki elballagott az ala-

pítók közül, és nagyrészt épp a következő „hidas” generációval töltöttük fel a helyeket. A következő táborban segítőként vettem részt, és az ott megismert új emberek kedvet kaptak, hogy együtt csináljunk valami újat ezzel a fiatal műhellyel.

A kollégium a legnagyobb pluszt talán azzal adta a szakmai sikereimhez, hogy az emberek hagyják egymást tanulni, akkor és úgy csinálhatom a dolgaimat, ahogy nekem jólesik. Továbbá hatalmas motiváció, hogy itt mindenki „csodabogár”, versenyez, alkot, tesz-vesz, és te nem tudod megcsinálni azt, hogy ne ilyen legyél. Ez a mentalitás szerencsére ragadós, és kihozza az emberből a maximumot. Természetesen gyakorlati segítséget is ad, többek között a most folyamatban lévő projektünkhöz is, amelyet a műhellyel valósítunk meg: egy tanulmánykötetet szeretnénk kiadni, amelyben a kollégium pályázati javaival és vezetői támogatásával segít bennünket.

A tábort legfőképpen olyanoknak ajánlanám, mint amilyen én is voltam. Középiskolában is teljesítettem, amit lehet, de valahogy az osztályközösség hatására úgy éreztem, már-már ciki nek számít a tanulás. Itt visszakaptam a hitem, hogy a tanulás nagyon nem ciki, és kulcsa lehet a későbbi sikereidnek. Ha valaki inspiráló közegre vágyik, ahol nem gáz, ha visszamész a négyest kijavítani, mert tisztában vagy vele, hogy tudod ötösre, na, akkor ez a te helyed.

WIANDT ZSÓFIA

Végzősként hallottam először az Eötvös Loránd Kollégiumról, és ennek kapcsán a HÍD-programról. Mikor kiderült, hogy Szegeden szeretném folytatni a tanulmányaimat, a volt matematikatanárom hívta fel a figyelmemet erre a lehetőségre. Az ő biztatására adtam be a pályázatomat, amely alapján meghívást nyertem a szegedi Tehetség-HÍD Táborba. Így 2013 nyarán én is azon szerencsések közé tartoztam, akik részt

vehettek a táborban. Nagyon vártam, de azért izgultam is amiatt, hogy milyen lesz ez az egy hét. Többen érkeztünk Bonyhádról, így voltak ismerősök már az elején, de nagyon hamar megismerkedtünk a többiekkel is, köszönhetően a sok csapatépítő programnak és az ismerkedős estéknek. Számomra újdonság volt azt látni, hogy hogyan is zajlik egy-egy előadás az egyetemen, több oktatót is meghívtak a szervezők, akiktől érdekes előadásokat hallhattunk. Sok hasznos tippet és tanácsot kaptunk az egy hét alatt; bemutatták az ETR használatát, végigvezettek bennünket az egyetemi könyvtárban, és azt is megnézhettük, hogy hol is lesznek majd szeptembertől az óráink. Nem sokat jártam még Szegeden a tábor előtt, de az egy hét végére sikerült jobban megismernem a várost, köszönhetően a városismereti versenynek, amit nagyon élveztünk mindannyian! Ezenkívül egyik délután a Fűvészkertbe, majd egy másik alkalommal az Alsóvárosi templomba is ellátogattunk. Esténként is izgalmas programokon vehettünk részt, volt bográcsozás és borkóstolás is. A szervezők mindvégig nagyon aranyosak és segítőkészek voltak, sokat segítettek abban, hogy könnyebben induljon az első egyetemi évünk. Augusztus elején kaptam egy e-mailt, amelyben értesítettek, hogy felvételt nyertem a kollégiumba, így szeptembertől már én is a bentlakó tagok közé tartoztam. Azóta itt lakom a kollégiumban, amelynek minden percét élvezem. Egy összetartó, és támogató csapat tagja lehetek, ami nagyon jó hatással van a mindennapjaimra és a tanulmányaimra is. Bármikor, ha segítségre van szükségem, mindig találok valakit, aki hasznos tanáccsal lát el. Több kollégiumi műhelynek, körnek is tagja vagyok, a rengeteg lehetőség közül sike-

rült megtalálnom azokat, amelyek a legjobban érdekelnek. Hasznosnak tartom, hogy az egyetemi kurzusaink mellett a műhelyek által kapunk egy kis plusz tudást, ami a későbbiekben hasznunkra válhat. Rengeteg, a kollégiumi lakók által szervezett közösségi programon vehetünk részt, amelyek mindig nagyon jól szoktak sikerülni. Több lehetőséget is kínál a kollégium, ezeket érdemes kihasználni! Ha úgy érzed, tehetséges vagy valamiben, és az egyetemi éveid alatt szeretnél egy kis pluszt is kapni, mindenképpen csak ajánlani tudom a kollégiumot, és a Szegedi Tehetség-Híd Tábor!

HUNYADI ZSOLT A hídverés el... „Professzorok nyakkendő nélkül”

tó és követelő. A tudás és az együttműködés számos formájához hozzásegít, kötődések tucatjait kínálja tagjainak, de aktív részvételt vár el számos formában. Egyetlen nyári villámhéten kellett a szervezőknek meggyőznie a tábor résztvevőit, hogy a tehetség és a szorgalom kibontakoztatására az Eötvös közössége páratlan lehetőséget kínál és teremt. Együttal persze arra is tekintettel kellett lenniük, hogy nyár van, így ennek az alkalomnak a lazításról, feltöltődésről is szólnia kell („játsszani is engedő...”).

Egészen apró építőkövel járultam hozzá a tábor sikeréhez, s még ma is előttem vannak a rejtvényeimen töprengő lelkes arcok, amelyekre kiült az

HUNYADI ZSOLT

A hídverés első éve

A HÍD-táboroknak szinte születése pillanatától kezdve részese lehettem. Ez elsősorban Saródi Szilvia érdeme volt, aki akkoriban a kollégiumban zajló események egyik motorjaként működött. Az Ős-Quadrivium Műhely tagjaként arra gondol(ha)t(ott), hogy Szegedről, a város történetéről, emlékeiről is hallhatnának a tehetséges középiskolás diákok, akik néhány héttel később talán a Szegedi Tudományegyetem falai között folytatják tanulmányaikat.

Védnökként egyszerre tűnt kötelező penzumnak, s ugyanakkor megtisztelő felkérés volt. Első látásra egyszerű feladat: frissen érettségizett középiskolások számára megidézni egy dél-alföldi város, illetve régió egyháztörténetét. Második pillantásra már korántsem tűnt könnyű ujjgyakorlatnak. Egyrészt a nyaruk egy részét „feláldozó” fiatalok nyári felüdülését nem ronthatam el egy szigorúan „iskolás” előadással. Másrészt kiderült, hogy a hallgatók nemcsak hogy nem történészpalánták, de még csak nem is feltétlenül bölcsésznek készülnek. A kihívás ekkor kezdett izgalmassá válni. Mert a HÍD-tábor által életre hívott ötlet nemcsak zseniális volt, de éppen az Eötvös Kollégium által kialakított szellemiséget közvetítette számos csatornán. Éppen abba a világba kívánta bevezetni a lelkes és tehetséges leendő egyetemistákat, ahol a nemcsak az ismeretek gyarapítása a cél, hanem a sokrétű és sokoldalú érdeklődési kör kialakítása.

Mi több, a Kollégium azt is meg akarta mutatni leendő tagjainak, hogy a csapat, amelynek tagjaivá válhatnak, egy igazi közösség: befogadó, megtartó és követelő. A tudás és az együttműködés számos formájához hozzásegít, kötődések tucatjait kínálja tagjainak, de aktív részvételt vár el számos formában. Egyetlen nyári villámhéten kellett a szervezőknek meggyőznie a tábor résztvevőit, hogy a tehetség és a szorgalom kibontakoztatására az Eötvös közössége páratlan lehetőséget kínál és teremt. Egyúttal persze arra is tekintettel kellett lenniük, hogy nyár van, így ennek az alkalomnak a lazításról, feltöltődésről is szólnia kell („játszani is engedd...”).

Égészen apró építőkövel járultam hozzá a tábor sikeréhez, s még ma is előttem vannak a rejtvényeimen töprengő lelkes arcok, amelyekre kiült az

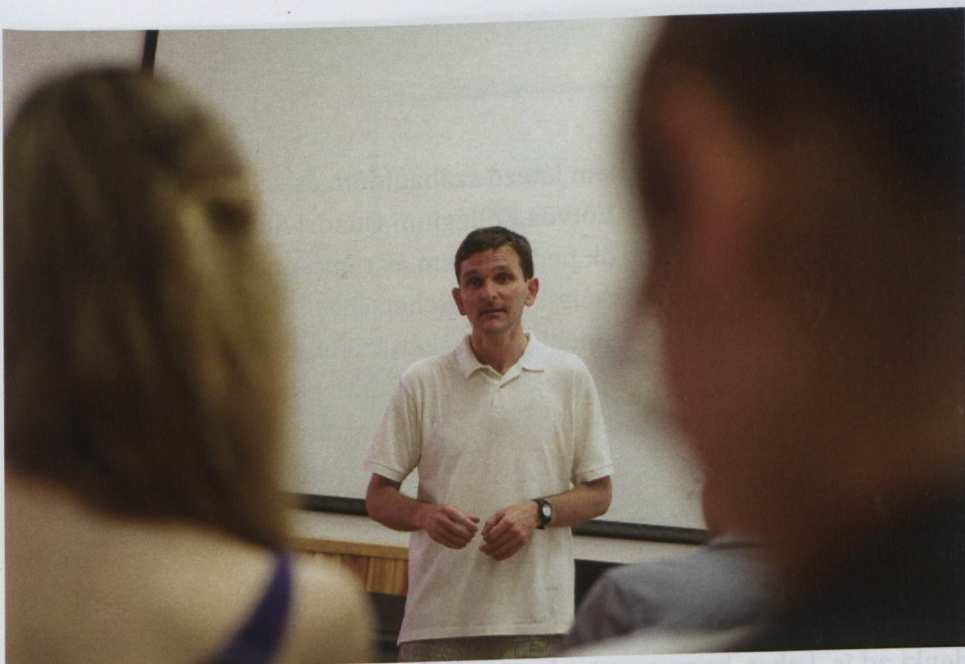
egyik legfontosabb vonás: a kételkedés, a mindenre rákérdezés izgalma. A mindenkori szervezők – úgy tűnik – láttak fantáziát mindabban, amivel elvárásolni próbáltam a tábor résztvevőit, így a következő években is tagja lehettem a kis csapatnak. A felkérés újra meg újra megtisztelő, mert része lehettem egy közösség formálásának, s ilyen „öröm” egyre ritkábban adatik meg modern világunkban.

A sors úgy hozta, hogy immár nemcsak védnökként segíthetem a HÍD-tábor munkáját. A nagyon pozitív véleményen változatlan, pusztán a felelősség hatványozódott. A vállalkozás értelmét és értékét mi sem jelzi jobban, hogy Alma materünk éppen azon dolgozik, hogy az egész egyetemre kiterjesztve működtessen HÍD-programot, amely a tehetséges és dolgozni, küzdeni akaró diákokat átsegíti a másik partra. A HÍD pillérei alatt minden folyik (*panta rhei*), de a pillérek maguk szilárdan állnak, és sugallják azt a mély meggyőződést, hogy jó ügyet szolgálnak. Ehhez kívánok sok erőt és kitartást, és büszkeséggel tölt el, hogy részese lehettem és lehetek ennek a nemes vállalkozásnak.

A figyelem adománya

Az ókortól kezdve hosszas viták folytak és folynak ma is arról, mennyi a velünk született és mennyi a tanulható, fejleszthető abból, amit tehetségnek hívunk. E viták gyakran forogtak akörül, hol kezdődik és mekkora jelentőséggel bír az egyéni képességek kibontakozásában a tehetséggondozás. Amennyiben a tehetség „gondozható”, úgy viselkedik, akár egy mag, mely öntözésre, ápolásra, a kertművészet különféle védelmező és ápoló gesztusaira szorul ahhoz, hogy szárba szökkenjen és kivirágozzon. Amikor az egyetemistákat „hallgatóknak” nevezzük, akaratlanul is azt sugalljuk, mintha az egyetem falain belül a fejlődés alapformája a hallgatás volna, a néma és figyelmes viselkedés, s mintha a kertművészet magaslatára olyankor emelkedne csak az oktatás, amikor a tanár az elnémult egyetemisták előtt előadást tart, hosszú szónoklatba fog, változatos témájú és lendületű monológokba bocsátkozva. A feszült figyelmezés kétségkívül előszobája, s talán legfőbb előfeltétele is az összpontosításra épülő gondolkodásnak. Ezért szokni, gyakorolni és tanulni kell. De lehet-e anélkül, hogy példát is lássunk rá, anélkül tehát, hogy olykor épp a tanár hallgasson a hallgatóra, s a hallgató hallassa a hangját (akár e-mail vagy dolgozat formájában is)? Hallgatókat hallgatni, figyelni rájuk, olvasni őket – ez volna minden tehetséggondozás elemi szintje, kiváltképp forráshiányos években, inséges időkben, midőn az egyetlen dolog, ami még adható, a figyelem adománya marad.

A HÍD és én

Több mint öt éve fordítom nem létező szabadidőm és szintén nem létező fölös energiáim egy részét az Eötvös Kollégium Quadrivium Műhelyére. Én figyelek rájuk, figyelem őket, ők pedig engem és rám. Amennyire ez mindannyiunk végeláthatatlan munkája közben lehetséges, csapat lettünk – ők tanulják az én nyelve(i)met, én pedig az övékét. Valamit talán meg is tanultam (*praesens perfectum*), mert egyszer csak feltűntem a HÍD-programban is, majd állandó műsorszám lettem. Mindig egy kóstolót kérnek, azt akarják, mutassam meg, az én szellemi táplálékom (avaz latin meg ógörög vacak) nekem miért ízlik mégis és annyira. Meg akarják mutatni a reménybeli új kolisoknak, milyen (is) egy tanár, nekem meg alkalmam van megismerni őket, bölcsészeket és nem bölcsészeket. Mert ebben a táborban mindenkit minden érdekel, mindenki mindentől kap, magamat is beleértve. És mindenki ad is. Lehet, hogy nem jut be mindenki egyszerre (bár lehetne), de ha valahol, itt biztosan megtapasztalja, miért történik a lehető legjobb vele, ha minél előbb tagja lesz Szeged legrégibb, és az ország második szakkollégiumának.

Első, és remélem, nem utolsó HÍD-tábori élményem

2015 tavaszán kaptam a felkérést, hogy tartsak előadást az Eötvös Loránd Kollégium Tehetség HÍD-programjában. Örömmel vállaltam, hiszen az Eötvös Szakkollégium nevét jól ismerik a Gyógyszerésztudományi Karon is. Nem egyszer előfordult, hogy egy-egy diákomról, aki széleskörű érdeklődésével kitűnt a többiek közül, kiderült, hogy azon kevés gyógyszerészhallgatók egyike, akik Eötvös Kollégiumban laknak. Mivel nem szoktam előadásokat tartani más tudományterületen tanuló diákoknak, aggódtam kissé, hogy milyen lesz egy a gyógyszerek történetével és gyógyszerkutatással kapcsolatos téma fogadtatása a HÍD-táborosok körében. Néhány bemelegítő mondat után azonban már éreztem, hogy remek közönségem van. A hallgatóság élénk figyelme, az apró visszajelzések felbátorítottak, így egyre bátrabban egészítettem ki a mondanivalómat olyan dolgokkal, amelyek megértéséhez mélyebb kémiai és farmakológiai ismeretek szükségesek. Jó volt az előadás utáni beszélgetés, inspiráló volt a sok kérdés, az elmondottakhoz kapcsolódóan felvetődő témák, megjegyzések. Érezni lehetett, hogy a diákokat nem csak az általuk választott szakterület érdekli, hanem nyitottak mindenre, ami új, érdekes, elgondolkodtató. Hiszem, hogy a tehetséghez ez is hozzá tartozik, hiszen sikeres és jó orvos, tanár, mérnök vagy kutató abból lesz, aki ismeri a körülötte lévő világot, tud és mer kérdezni, akar és szeret új dolgokat megismerni és megtanulni. Jó, hogy vannak olyan egyetemi közösségek, mint a szakkollégiumok, amelyek segítenek abban, hogy hallgatóink ne szakbarbár diplomások, hanem valódi értelmiségiek legyenek.

A HÍD, amely összeköt bennünket

Az Eötvös Kollégium Nyelvészeti Műhelyének vezetőjeként immár negyedik éve tapasztalhatom meg, hogy mit is jelent egy lelkes, érdeklődő, nyitott csapattal közösen felfedezni a nyelvészet szépségeit. Sokan vagyunk és sokfélék, mégis összeköt minket a kíváncsiság, a nyelvek megismerése utáni vágy. A műhelyfoglalkozásokon együtt gondolkodunk, beszélgetünk, mindig valódi párbeszéd alakul ki az épp aktuális előadó és a közönsége közt. Erős és stabil hidat építettünk ki egymás közt, s ahogy vannak tartóoszlopai egy hídnak, úgy vannak a Nyelvészeti Műhelynek is a kezdetektől fogva aktívan jelenlévő, oszlopos tagjai. Emellett mindig kicsit meg is újul a csoport: az erős alapokra ugyanis újabb és újabb pillérek épülnek rá, s az utánpótlást a HÍD tábor is biztosítja. Hiszen a tábornak, a különböző műhelyeknek és az egész kollégiumnak is ugyanaz a szellemisége: hidat képez a diákok és az oktatók, a tudományterületek és a művészetek, valamint a múlt, a jelen és a jövő közt.

A tábor képekben

8511

EM-ku.

XB 229391

Az Acta Szegediensia Collegii de Rolando Eötvös Nominati
a Szegedi Tudományegyetem Eötvös Loránd Kollégiumának kiadványa

SZTE Eötvös Loránd Kollégium
6725 Szeged, Tisza Lajos krt. 103.
<http://www.eotvos.u-szeged.hu>
<http://www.eotvos.u-szeged.hu/tehetseghid>

ISBN 978 963 306 488 7
ISSN 2062-8439 (Acta Szegediensia Collegii de Rolando Eötvös Nominati)

A kiadásért felel: Hunyadi Zsolt igazgató
Nyomdai kivitelezés:
Innovariant Nyomdaipari Kft.
6750 Algyő, Ipartelep 4.